

Hermann Becker

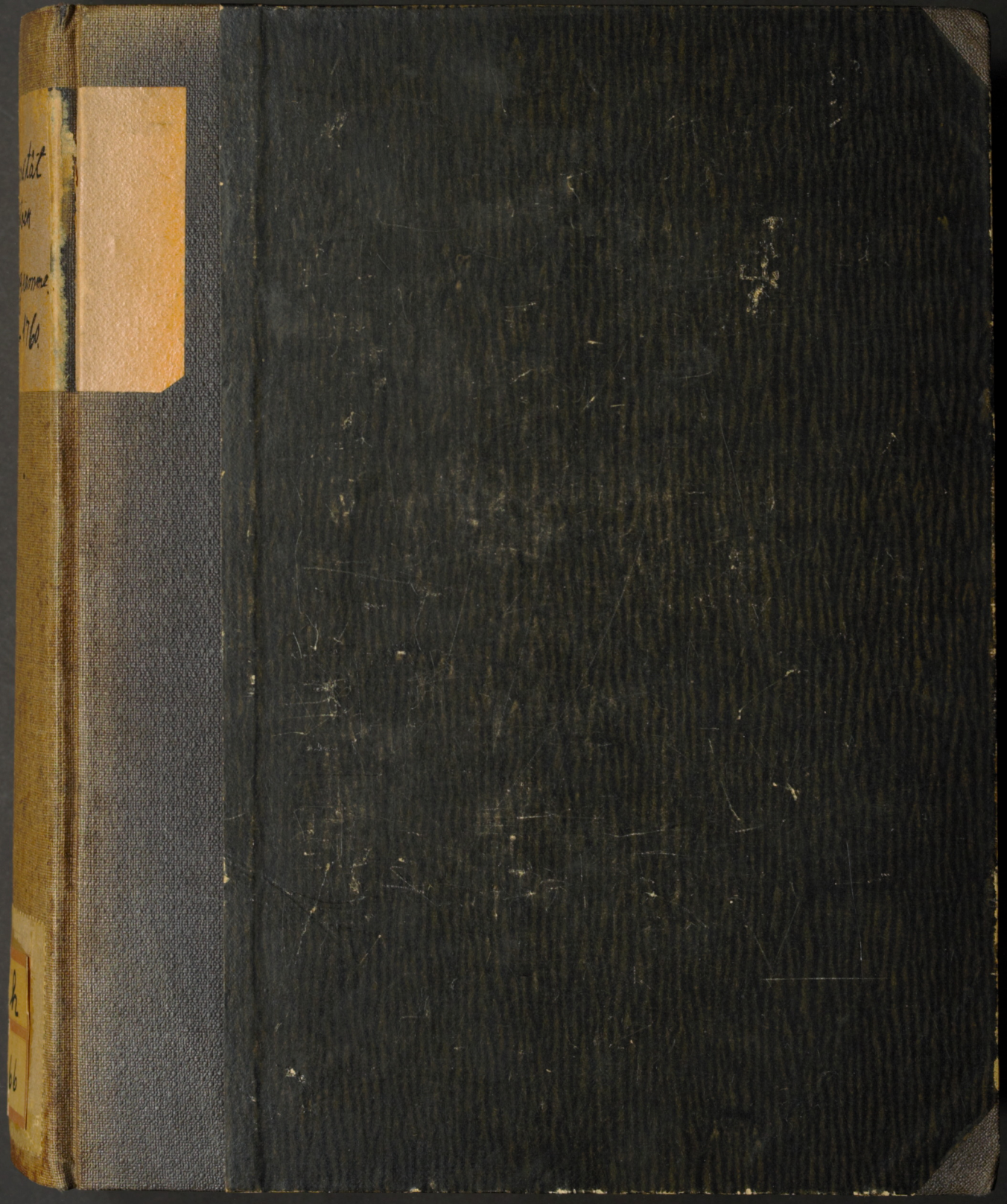
**Qvadragesimalia Evangelica, Passionis Dominicae Recordationi Sacra Pie
Devoteqve Colenda, Praemissis Meditationibvs, De Licita Admissione Poenae
Criminalis Cargeris Cvm Carena, In Foris Protestantvm Non Obstante Prima Eivs
Origine, Civibvs Academicis Pro Officii Ratione Commendat**

Rostochii: Litteris Adlerianis, [1759?]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1839061405>

Druck Freier Zugang

stat
son
1760

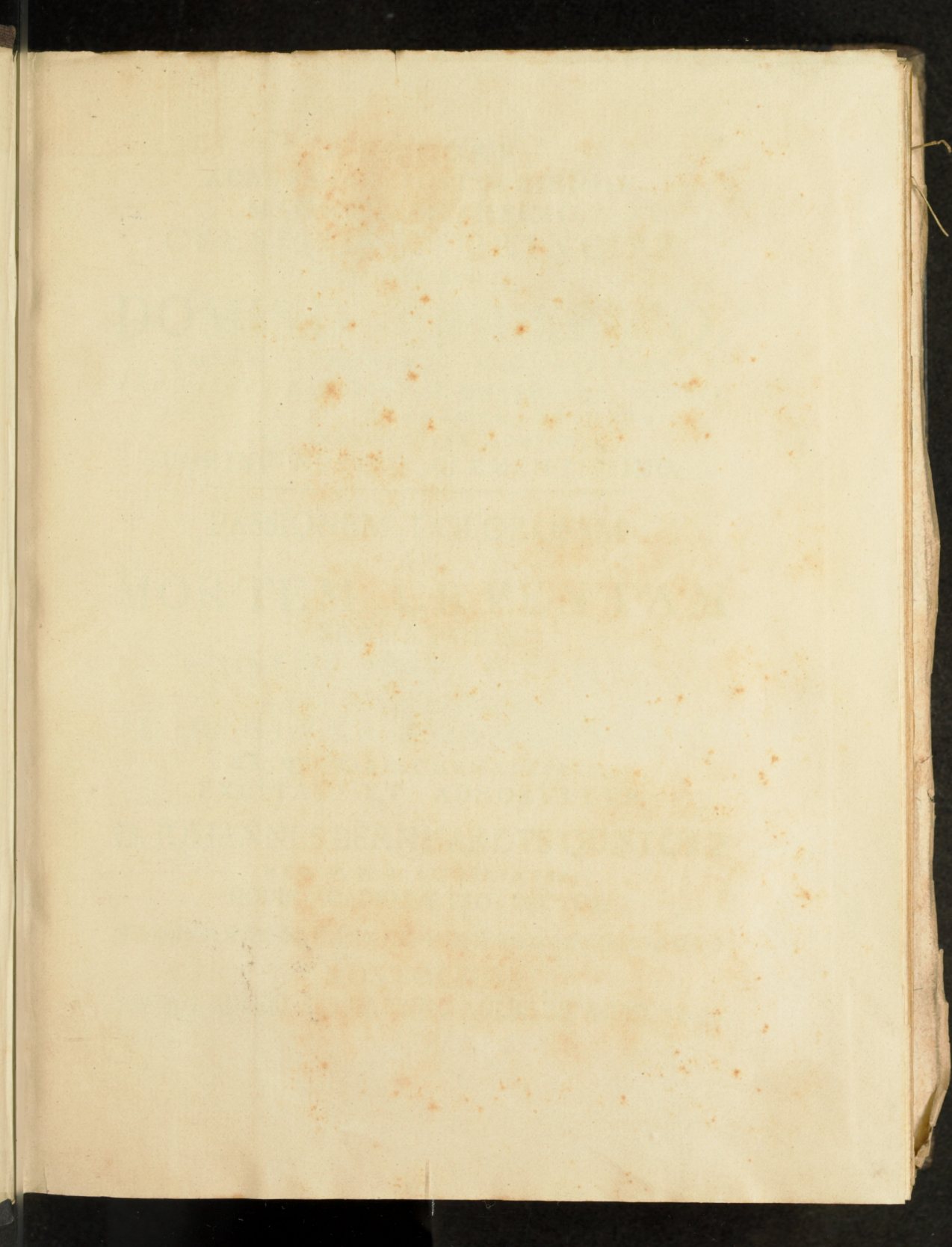

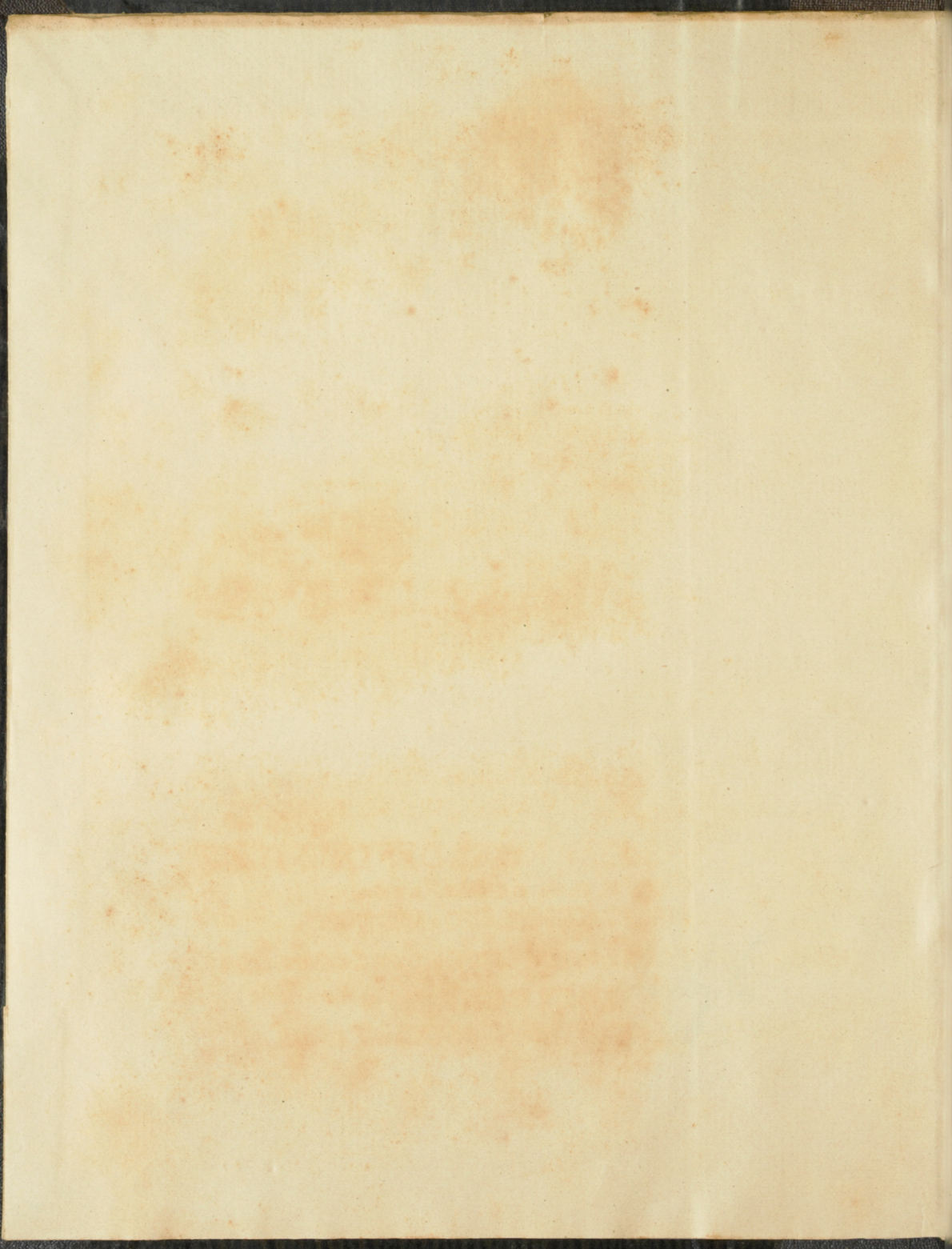
2
66

ZfB ME
05. AUG. 1999

● entsäuert

*M. L. h.
2966*

41
42
QVADRAGESIMALIA
EVANGELICA,

PASSIONIS DOMINICAE RECORDATIONI SACRA
PIE DEVOTEQVE
COLEND A,

PRAEMISSIS MEDITATIONIBVS,

DE

LICITA ADMISSIONE

POENAE CRIMINALIS CARGERIS

CVM CARENA,

IN FORIS PROTESTANTIVM

NON OBSTANTE PRIMA

EIVS ORIGINE,

CIVIBVS ACADEMICIS

PRO OFFICII RATIONE

COMMENDAT,

HERMANNVS BECKER,

L. L. DOCT. ET INST. P. P. O. SENAT.
ACAD. P. T. RECTOR.

ROSTOCHII,

LITTERIS ADLERIANIS.

1759 J

45

INSTITUTION
MUSEUM
OF THE
CITY OF
ROSTOCK

LIBRARY
OF THE
CITY OF
ROSTOCK

INSTITUTION
MUSEUM
OF THE
CITY OF
ROSTOCK

LIBRARY
OF THE
CITY OF
ROSTOCK

HERMANNUS BECKER
H. BECKER
ROSTOCK

ROSTOCK
CITY OF ROSTOCK

Quadragesimales meditationes, quas ratio officii per cūrens semestre in academia mihi demandati a me exigit, in memoriam revocant verba *Illustris* quondam in academia Hallensi ac *celebratissimi Antecessoris* iam *b. Domini Bohmeri*, *ICTi famigeratissimi*, qui in *iur. ecclesiast. protest. Tom. 3. lib. 3. tit. 46. §. 43 p. m. 926*, sequenti modo sese exprimit: „*Et cum tertio praxis criminalis hodierna ex iure canonico eformata sit, non adeo demirandum, delinquentibus etiam quandoque carceris poenam, cum tali abstinentiae lege, h. e. mit Wasser und Brod, dictari solere (vid. Carpzov. in prax. criminal. qu. 133. n. 34. multique aliis locis) a quo poenae genere protestantes abstinuissent, si natoles eius, indolem et rationem accuratius ponderassent. Quid enim est talis castrina aliud, quam poenitentia romanae ecclesiae propria.*“ Docet *Vir Illustris* adl. in antecedentibus paragraphis, ieiunia christianorum ab initio libera, nec ex imperio iniuncta fuisse. Docet apostolos ea haud indixisse. Immo saeculo adhuc 2do christianos libertatem ieiuniorum defendisse probat ex *Tertulliani* proprio testimonio. Multo minus ieiunia quadragesimalia ab apostolico instituto deducenda esse, ex eodem *Tertulliano*, *Agustino*, et *Socrate* ostendit, licet antepaschale ieiunium in eo saeculo, non ex lege tamen, sed sponte susceptum, obstantibus licet *Montanistis*, commune et publicum fuisset. Pergit, hanc libertatem varias circa ieiunia, ipsamque quadragesimam, produxisse

duxisse sententias, et licet quidam, more Iudæorum, duos dies ieiunassent, quos stationum dies vocabant, non tamen publicam devotionem, vel cultum hasce stationes denotasse, sed potius privatam ac arbitram ἀσκησιν, donec tandem, praecipue per doctrinas Montanistarum quotidie et indies propagatas, in necessitatem abiissent, ac per leges denique abstinentiae, et ieiunia publice inculcata fuissent. Ab eo autem tempore originem derivare varias statutorum ieiuniorum species, antepaschale nempe, quadragesimale, quatuor temporum, pentecostale, rogationum ieiunium, sicuti et exinde propullulassent sententiae de meritorio, et peccatorum relutorio opere ieiuniorum. Ex hisce praemissis varias deinde colligit observationes hanc doctrinam illustrantes, inter quas numero quinto sequens occurrit, quod poenitentiae genus fuerit ieiunium et abstinentia in nouiori pontificiorum ecclesia, iis admodum utile et necessarium creditum, qui deliquerunt, et criminosi facti sunt, cum absque poenitentia externa, ex censura eius temporis, peccata remitti non possent. Vnde et in auriculari confessione saepius ieiunia, abstinentiaeque officia confitentibus imponebantur, quia haec meritoria esse, et remissionem peccatorum operari credebant. Ita vero ieiunia et abstinentias veram speciem poenitentiae ecclesiasticae induisse, colligit, et quandoque cum carcere coniungi suevisse, si in clericos, monachos, aliosue, et quidem invitos animadvertendum. Nam et per modum poenae invitae dictari posse censebantur ieiunia talia, qualia et per modum imperii, et leges necessarias imponere nulli dubitabant pontifices. Ita enim v. c. c. 6. D. 80. clericis, qui tempore obsidionis sanguinem fuderant, hanc poenam, absque tamen incarceratione statuit certis diebus per biennium, quo tam officio, quam communionem corporis domini privabantur. Sic presbytero fornicanti c. 5. D. 82. cum poenitentia 10 annorum poenam iniungit, de pane et aqua tribus mensibus privato loco, et cum remotione a reliquis, ad vesperam utenda. Immo et laicis eiusmodi poenam impositam fuisse, docent aliqua loca a Viro Illustri adducta, quando cap. 8. X. de accusat. iis, qui per calumniam quem accusaverant, et occasionem morti dederant, et cap. 2. X. de Sponsa duor. illi, qui alterius sponsam de praesenti in uxorem accepit, eandem iniungit sub nomine carenae, quam denominationem

ex

ex quadregimae corrupta voce deductam esse, et postea ex contractione carantanae originem duxisse, testatur *Filesac. de quadregimae. cap. 4.* Pergit tunc Vir Illustris, novam hinc plane hanc quadregimae, extra statam, fuisse speciem, quae in poenitentiam peccatorum imponebatur. immo ita in poenam proprie dictam degenerabat, ut et cardinales, in eligendo pontifice cunctantes, et electores, in denominando imperatore moram necitantes, ex principiis iuris canonici huic iugo subiicerentur. Atque hisce omnibus praemissis addit: *et cum 3) praxis criminalis hodierna ex iure canonico efformata sit, non adeo demirandum, delinquentibus etiam quandoque carceris poenam cum tali abstinentiae lege dictari solere.*

Ex historia, et antiquitatibus ecclesiasticis haec omnia solide atque erudite deducta, et non omni probabilitatis gradu destituta esse, quae Vir Illustris de hoc genere poenae, eiusque primis natalibus scribit, libens lubensque quidem concedo. An autem exinde sufficienti cum ratione colligi possit conclusio, quam tanquam confectionarium exinde colligere studet, quod protestantes, si natales eius, indolem, ac rationem accuratius ponderassent, merito ab hoc poenae genere abstinere debuissent, est, quod non absque fundata ratione in dubium adhuc vocari posse, cenfeo. Ex romana enim quidem ecclesia originem ducere hoc genus poenae, ac leges et consuetudines pontificiorum, principiis suae religionis superstructas, materiam primam, si ita dicere fas sit, praebuisse criminalistis ad determinandam hanc vindictae criminalis speciem, minimo nego. Sed quid inde? et an ex hac origine abominandum aliquid in hoc poenae genere, et principiis religionis protestantium per se contrarium fuit? Meo qualiquali iudicio, quod licet iudicem, quam sit exiguum, dico quod non. Omnia enim recte perpendens nego adhuc, carenam hanc romanae ecclesiae ad coercendos delinquentes usitatum, postquam etiam poenae qualitatem accepit, et contra invitos adhibebatur, cumque carcere coniungebatur, statim veram fuisse poenam vindicativam, qualem natura ecclesiae, tanquam societatis aequalis, proprie non admittit. Tanquam poena potius medicinalis sub initio, et tanquam censurae genus, ad disciplinam spectans ecclesiasticam, consideranda manet,

qualem disciplinam qualitas et conditio primitivae ecclesiae iam olim
 exigebat, conf. *Keuffel in element. iurispr. ecclesiast. univers. lib. 4.*
cap. 3. §. 6. et 7., cuiusque adhuc hodie adplicationem propter varia
 mala christianismo noxia, quae tamen in magistratus inquisitionem
 non veniunt, strenue defendit, atque commendat Ictus Pii no-
 mine vocatus, celeb. *Brunnem. in iur. ecclesiast. lib. 1. cap. 6. membr. 9.*
§. 2. Immo licet etiam concedam, hanc primitivam mere medici-
 nalem poenam ex spuris hierarchiae, et imperii ecclesiastici princi-
 piis postea in vindicativam, praecipue ex eo fundamento, quia re-
 missionem peccatorum nullam absque externa poenitentia admittebant
 pontificii, degenerasse, hinc carcerem cum carena nihil aliud esse,
 quam poenitentiam romanae ecclesiae propriam; tamen minime gen-
 tium exinde deduci potest sententia, de abominando inter protestan-
 tes, et evitando in praxi criminali hoc poenae genere. Spuriam et
 minime laudandam habere potest institutum quoddam originem, quod ta-
 men moderata ratione absque vitio et iniuria a prudente ad bonum finem
 adhibetur iudice. Dignae sunt meditationes, quas in simili fere casu,
 de legatis ad pias causas privilegiatis, adducit Ictus Perillustr. *Cramer*
in specim. XI. usus philosoph. Wolff. in iure §. 7. quae hic a me verbo
 tenus recitentur. Ipsa enim haec legatorum ad pias causas ex iure
 canonico satis nota privilegia praesupponere institutum romanae ec-
 clesiae haut satis purum, constat. Sed hac origine non obstante de
 iis iudicat Vir Celeberrimus l. c. sequentia. „Sic denique quod ad spu-
 riam originem natales suos referant dispositiones ad pias causas. Mi-
 nime sequitur, quodcunque negotium ad spuriam originem natales suos
 refert, illud privilegio indignum. Do instantiam: Annui redditus orti
 sunt in fraudem legis usurarum prohibitivae, et ad palliandam usura-
 riam pravitatem. Nonne vero ab usuris differunt ratione prioritatis
 in concursu creditorum? quandoquidem in prima classe locantur Fi-
 deicommissa itidem in fraudem legis orta. Olim enim per eadem i-
 punde illudere licebat legi Voconiae. dum heres extra testamentum secreto ser-
 mone rogabatur, ut hereditatem restitueret incapaci. Nihilominus
 imperator ait. §. 1. *Inst. de fideic. hered. tantum eorum favorem factum*
fuisse, ut paulatim etiam praetor proprius crearetur, qui de fideicom-
missis ius diceret, quem fideicommissarium appellabant. Probe nimirum
 per

»perspexit C. Trebatius Testa, cuius consilio ea in re usus Augustus, fidei-
»commissa retineri posse, etsi nulla fraus in leges committatur, modo dari
»tantum possint his, quibus legari licet, adeoque capacibus. Quodsi esset,
»iustum populareque esset, fideicommissa tueri, ut ait imperator: c. l. cui
»consonum illud Senecae: religiosus homo, sanctusque tueri debet fidei-
»commissa. Quid? quod generalius adhuc agnovit Ictus, quae malam
»originem habent, ad bonum finem adhiberi posse, sicque ob malam suam
»originem reiicienda non esse. Quod idem est cum eo, quod dicit philo-
»sophus (§. 679. sch. T.N. T. 1.) malo utendum esse tanquam medio con-
»sequendi bonum finem: evidentissimeque comprobatur, malum ideo non
»fieri, ut inde eveniant bona. Ipse Deus malis physicis et moralibus in
»hoc mundo utitur ad consequendos fines bonos intentos (ibid. §. 680.)
»dum nempe eadem tandem dirigit ad manifestationem gloriae suae (§. 681.
»ibid.) Cur non ergo ipsum legislator humanus imitari posset, utendo
»malis (si talia sint) velut legatus et testamentis ad pias causas, tan-
»quam mediis ad consequendum bonum finem.“ Adplicemus quae-
eandem concludendi vim ad poenam carceris cum carena, in foro cri-
minali protestantium obviam, et identitas argumentorum ac rationum
clare manebit. Finis enim poenarum criminalium duplex est, et lex
in criminibus vindicandis primario intendit civitatis, huiusque mem-
brorum securitatem, secundario autem simul, ut vel criminosi animus
emendetur, vel alii ab eiusmodi criminibus arceantur. *Eng. elem.*
iur. crim. lib. 1. §. 60. Quando itaque finis primarius obtineri non
potest, absque remotione totali eiusmodi criminosi, aut ex tota hu-
mana societate, aut ad minimum ex ea civitate, cui haec nomen
dedit, emendationis ipsius delinquentis curam in determinanda poe-
na iudex quidem non habet, ad solum finem primarium respiciens.
Quoties autem finis ille primarius simul cum utroque secundario per
certum poenae genus obtineri potest, prudentis quoque atque sagacis
iudicis est, talem vindictae speciem eligere, quae cum terrore aliis
incusso, emendat quidem delinquentem, sed eum emendatum simul
servat futurum reipublicae utilem civem, et idoneum, qui in negotiis
civitatis curandis adhibeatur. Emendatio autem haec delinquentis,
testante ipsa quotidiana observantia, optima semper et leviori via obtine-
tur, si per genus poenae impositum praescindantur delinquenti in-
citamen.

citamenta, quae ei ulterius in eodem criminum genere delinquendi porrigunt motiva, quorum itaque extirpationem non in aliis solum, exemplo puniti edoctis, sed in ipso quoque delinquente, curare debet iudex in eligendo, ac determinando poenae genere, huncque in primis in finem remedium eligendum dirigere. Iam autem, sicuti in genere crimina ex indomitis adfectibus originem ducunt, ita dicitur quoque speciatim varia criminum genera, quorum prima scaturigo ex voluptate, et inordinato hominum sanguine, deducenda manet. Praescindas hinc eiusmodi delinquenti, in quo non omnis spes emendationis amissa, occasionem adfectibus suis, et voluptati inordinatae indulgendi, deme illi incitamenta indolentiae, et optimum atque promptissimum habebis remedium eum emendandi, quo maiores cruciatus per haec restrictiones patiuntur effrenati eius haecenus mores. Frustra forsitan hoc poenarum genere domare intendis colericum, qui gloriam atque honorem praecipue ambit, quod tamen sanguineum et mollem criminofum ut plurimum magis magisque meliorem reddit. Inter causas iustas, et haut reprehendendas ieiuniorum, quas ipse Vir Celeb. b. Bohmerus in suo iur. eccl. prot. c. 1. §. 4. adlegat, et sub numero 7mo refert, quod affligendae ac domandae carnis gratia ieiunium commendari soleat, sicuti ex *Spenero Tom. 2. cons theol. germ. cap. 3. art. 1. sect. 2. p. 5.* probat. Immo hunc in finem et olim ecclesiastica ieiunia instituta fuisse, ex Timothei Alexandrini resp. canon. inter 8 apud Harduinum: T. 1. concil. p. 1194. Conc. Colon. 1. de anno 1536. p. 9. c. 2. apud eundem T. 9. p. 2014. ac denique Concil. Senon. de anno 1528 c. 7. apud eund. c. 1. p. 1938 docet. Quare nec ergo poena carceris durioris, in quo reus pane tantum et aqua pascitur, posset iusto quodam ex fundamento, absque haesitatione et vitio, immo absque omni reflexione ad primam originem, ex poenitentia romanae ecclesiae, iam corruptae, propria, et inter protestantes retineri. Nullum profecto sufficiens et adaequatum abrogandi hoc genus poenarum, in foro protestantium criminali, perspicio fundamentum. Rationes potius illud conservandi atque retinendi satis fundatae, sese offerunt cuilibet huius materiae absque praconcepta opinione religionum impartiali scrutatori.

Sed

Sed non poenalia sunt ieiunia, quae inter pontificios hisce temporibus, in memoriam passionis salvatoris nostri, et olim celebrabantur, et hodie coluntur, sed devotionis et humilitatis erga Deum declarandae, et poenitentiae ob peccata admitta agenda causa publice adhibentur, quorumque culturam, an et quatenus per leges publicas in ecclesia et sacris quoque protestantium a principe publice imperari possit, iam alio tempore, in programme quadragesimali anno 1753, quo secunda vice fascis mihi demendabantur rectorales, pro modulo ingenii et profectum exponere conatus sum. Iam tunc temporis in eo programme adduxi, veneranda ac submissa pietate celebrandam et protestantibus manere hocce tempus, quo immensus summi numinis agnor ad placandam iram divinam, iustissimis ex causis contra creaturas peringratas excitam, ne filio suo pepercit unigenito, in certissimam tesseram, de remisso propter hoc moestissimum nostri redemptoris supplicium, onere inextricabili peccatorum generis humani, si modo fide salvifica amplectantur cornua altaris huius immaculati, et irreprehensibilis sacrificii. Admonui, cessare quidem in sacris protestantium ieiunium illud meritorium papale, quo contra primaevam christianorum libertatem membris ecclesiae pontificiae iniustum imponitur iugum. Sed non cessare verorum ac infucatorum christianorum officium, debita ac intima animi devotione celebrandi hocce divinae gratiae signum. Manere ac permanere omnium fidelium obligationem, ad removenda impedimenta, quae animum retrahere, et segnem ac torpentem reddere possunt, in hoc officio devote et pie colendo. Occurrunt mihi, haec iterum meditant, loca a celeberr. et Illustr. Boehmero in iur. eccl. prot. et quidem in tit. de observantia ieiuniorum, ex *Dallaeo Clerico* et *Spenero* adlegata, quae magis adhuc hasce meditationes excitant. Ita enim iste in *tr. de ieiun. et quadrag.* sermonem facit: „*nulla cultus divini pars ieiunio proprie quidem, ac per se constat; eo tamen pietas iuvatur, suamque vim aut explicat, aut certe confirmat et intendit.* Ille autem in *comment. ad II. ephemerid. XX. 3.* mentem sequenti modo exponit. „*Deo quidem gratiores non sunt religiosorum preces, postquam cibum necessarium sumserunt, quam quando ieiuni sunt. Sed ieiunio primo impediuntur omnes cibi potusque abusus, tempore, quo est im-*

B

„plo-

»plorandum auxilium divinum, prout necesse est, ut pio animo fundan-
 »tur preces: deinde eo modo plebs fit attentior ad id, quod agitur, ma-
 »gisque commovetur, qua ratione sui officii melius admonetur, ac religio-
 »sior fit. Ieiunium idem praestat, quod coetera, quae ad corpus pertinent,
 »qualia sunt genuflectere, ad templum orandi causa se conferre, et simi-
 »lia; quae omnia homines magis commonefaciunt et percellunt quam
 »si, quicquid ad cultum divinum pertinet, intra animum, quem solum
 »tamen Deus spectat, perageretur.⁶⁶ Denique hic int. 2. *conf. theol. germ.*,
 c. 3. art. 4 s. 26. p. 472. ita animi sententiam exponit: Das Fasten
 »betreffend, halte ich es bey denen meisten Naturen für eine sehr
 »nützliche Uebung, bey einigen mag es auch zu weilen gar nöthig
 »seyn. Jedoch nicht als ein Gottesdienst an sich selbst, denn Gott
 »dem Herrn weder am Essen noch Fasten lieget, daher in diesem lei-
 »ne besondere Heiligkeit steckt, sondern als ein Beförderungsmittel
 »der Betrachtung, Gebets, Zähmung seines eigenen Fleisches, und
 »Begierden. * * * Hat man also das Fasten meines Erach-
 »tens anzusehen 1) als wie eine nicht blosserdinge oder allezeit nöthige
 »Sache, s. Matth. 9, 13. wie es auch nirgends ausdrücklich befohl-
 »en ist. 2) Gehöret es hingegen unter die Mitteldinge, welche ein
 »äußerlich Beförderungsmittel seyn können.⁶⁶ Corroborantur per
 »adducta ea, quae in cit. progr. de admissibilitate, natura et qualitate
 »ieiuniorum publicorum legalium in sacris quoque evangelicorum ex-
 »ponere conatus sum. Officium denuo mihi demandatum rectorale
 »pro hac vice iterum exigit a me publicam civium academicorum ad-
 »hortationem, de sacris passionalibus pie ac devote celebrandis. Re-
 »currunt itaque in mentem eadem meditationes. Adest iterum
 »tempus, quod in animum merito revocat immensam summi numinis
 »clementiam, qua ne filio suo unigenito pepercit ad redimendum genus
 »humanum ex catenis peccatorum et perpetuae condemnationis. Mi-
 »ramur merito, ac submissa devotione miramur, hunc maximi amoris
 »gradum. Sed et officium nostrum exigit cultum solemnem, quo be-
 »nignitatem hanc clementissimam altissimi, maximumque salvatoris no-
 »stri beneficium pie celebretur in conventibus ecclesiasticis hunc in fi-
 »nem institutis. Laudemus itaque C. O. O. H. laudemus coniunctis
 »viribus nomen Dei cantico, et magnificemus eum, qui immensa in
 nos

nos

nos plane indignos clementissime cumulavit beneficia, gratiarum actione, bene memores pronuntiationis Davidicae in Psalm. XCII, 2, Bonum est celebrare Iohovam, et psallere nomini tuo, o excelle, annunciare unoquoque mane benignitatem tuam, et fidem tuam quibusque noctibus. Quo maius specimen gratiae divinae erga mortales peccatores prodit passio dominica, eo maiori affectu nos impellere debet ad pie devoteque precibus et gratiarum actione hoc festum anniversarium celebrandum, et removenda ea, quae in cultu hoc divino remoras nobis obiicere possunt. Finem ponere possum optimum hisce meditationibus referendo pias illas adhortationes, quas habet D. Eduard Young in seinen Nachtgedanken quando sequenti modo mentem exprimit in der vierten Nacht: „Sie sangen: die Erstgebohrnen des Aethers, die hohen Einwohner derer Gefilde des Lichts: sie sangen die Schöpfung, o wie wuchs das Kind der Liebe unter ihren frohen Melodeyen empor! Das grosse Werck, welchem die Schöpfung weichen muß, dieses, o Mensch, ist dein, dein ist die Erlösung. Sie haben dir nur den Ton angestimmt. Dein ist es, den Gesang zu erheben und zu verewigen; den menschlichen und doch göttlichen Gesang; denn sollte nicht dieses den Menschen über den Menschen heben, und schon hienieden Seraphim entzündend? Die Erlösung! Das war eine höhere Schöpfung; die Erlösung! Das war eine schwere Geburt des Himmels; noch weit mehr, als eine Geburt; — es war ein Tod im Himmel. Eine so seltsame Wahrheit! Daß es kühn seyn würde, sie für wahr zu halten, wenn es nicht weit kühner wäre, sie nicht zu glauben. Hier stehe still, und denke nach. War da ein Tod im Himmel? Was denn auf der Erde? Auf der Erde, welche den Streich gab? Wer gab ihn? Wer? — O wie sehr wird der Mensch vergrößert, so bald wir ihn durch dieses Mittel betrachten! Zu welcher Höhe streckt das Pygmäen Geschlecht sein stolzes Haupt empor! Welch ein Gewicht giebt dieses seinem Ursprung vom Staube! Wie völlig ist dadurch seine weite Entfernung von denen Wolcken aufgehoben. Wie nahe drängt er sich nicht an den Flügel des Seraphs! Wer ist der Seraph? Wer der Erdenkloß? Wie klar zeigt nicht dieses, durch den dicksten Nebel vom Staube und Sünde, den Sohn des Himmels!

Himmels! den zwiefachen Sohn; den geschaffenen und den ungeschaffenen Sohn! und soll denn des Himmels doppeltes Eigenthum verlohren seyn? Nichts als des Menschen doppelte Raserey kann es vernichten. Dem Menschen hat das blutende Kreuz alles verheissen; ihm hat das blutende Kreuz ewige Gnade zugeschworen; der uns sein Leben gab, welche Gnade wird der uns versagen? O ihr, die ihr von diesem Felsen der Ewigkeiten euch Unmuthsvoll in die Tiefe hinabstürzet! welche eine herzerquickende Freude, welches ein kräftiger Trost ist es nicht, bey allen brausenden Stürmen, unter allen tobenden Wogen, den Herrn des Ungewitters zum Freunde zu haben! Dort haltet euch fest an, und lacht unter den Trümmern der scheiternden Natur; da schnöde Abtrünnige in einer Windstille zittern.

P. P.

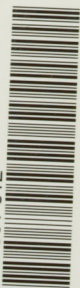
SVB SIGILLO ACADEMICO IPSA FERIA
QVINQVAGESIMA A. O. R. MDCCCLIX.

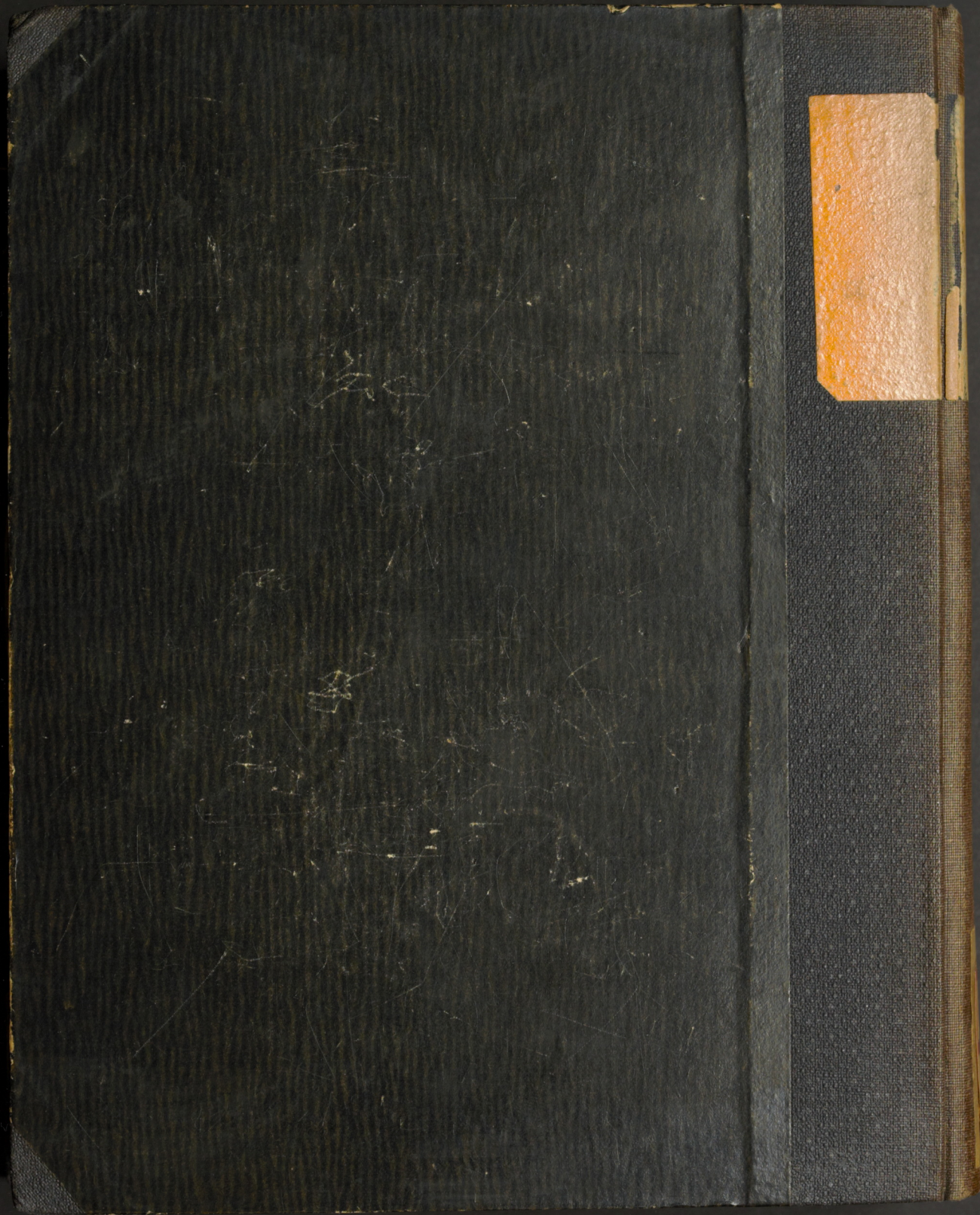

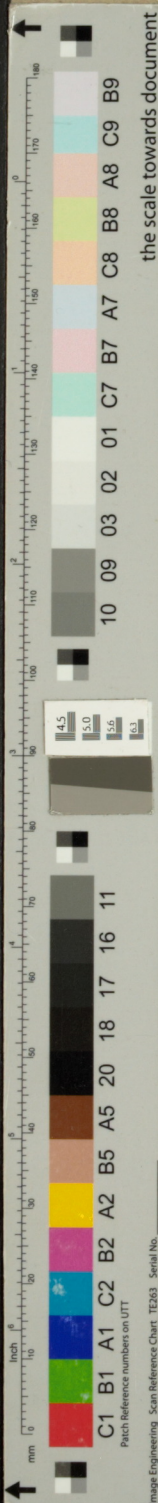
33

LBMV Schwerin

000 301 612

corrupta voce deductam esse, et postea ex contra-
e originem duxisse, testatur *Filesac. de quadrages.*
ac Vir Illustrius, novam hinc plane hanc quadragesi-
m, fuisse speciem, quae in poenitentiam peccatorum
amo ita in poenam proprie dictam degenerabat, ut
eligendo pontifice cunctantes, et electores, in de-
poratore moram nectentes, ex principiis iuris cano-
biicerentur. Atque hisce omnibus praemissis addit:
is criminalis hodierna ex iure canonico efformata sit,
adum, delinquentibus etiam quandoque carceris poenam
iae lege dictari solere.

, et antiquitatibus ecclesiasticis haec omnia solide at-
cta, et non omni probabilitatis gradu destituta esse,
s de hoc genere poenae, eiusque primis natalibus scri-
sque quidem concedo. An autem exinde sufficienti
gi possit conclusio, quam tanquam conlectarium ex-
tuder, quod protestantes, si natales eius, indolem,
urarius ponderassent, merito ab hoc poenae genere
ent, est, quod non absque fundata ratione in dubium
sse, cenleo. Ex romana enim quidem ecclesia ori-
oc genus poenae, ac leges et consuetudines pontifi-
is suae religionis superstructas, materiam primam, si
praeuisse criminalistis ad determinandam hanc vin-
speciem, minimo nego. Sed quid inde? et an ex
minandum aliquid in hoc poenae genere, et princi-
otestantium per se contrarium fluit? Meo qualiquali
licet iudicem, quam sit exiguum, dico quod non.
te perpendens nego adhuc, carenam hanc romanae
cendos delinquentes usitatam, postquam etiam poenae
pit, et contra invitos adhibebatur, cumque carcere
statim veram fuisse poenam vindicativam, qualem
tanquam societatis aequalis, proprie non admittit.
a potius medicinalis sub initio, et tanquam censurae
plinam spectans ecclesiasticam, consideranda manet,
A 3 qua-